

Sitges, retalls fantàstics

En la XXII edició del Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Sitges, que s'ha celebrat del 6 al 14 d'aquest mes, s'ha acusat sensiblement l'ajust de pressupost que pateix el certamen. Ja l'any passat es va haver de suprimir una exposició dedicada a King Kong, la simiesca mascota del Festival, i que hauria d'haver estat en la línia de la dedicada fa dos anys a Frankenstein. Enguany, a més, s'ha eliminat també l'espai Brigadoon, on en les anteriors edicions es podien visionar, de manera gratuïta, vídeos de llargs-metratges fantàstics mentre es prenia una copa.

Un altre dels aspectes en què aquest Festival no s'ha lluit gaire ha estat la presència d'estrelles invitades. En aquest sentit, tan sols ha destacat la presència de Rosanna Arquette —protagonista del film a competició *Black Rain*— i de l'homenatjada Fay Wray, l'amor platònic —i gairebé físic— de King Kong. Fay Wray —a qui algun espavilat devia dir que, el dia de la inauguració, resultaria simpàtic que saludés amb un «¡ja sóc aquí!»— va resultar ser una velleta simpàtica i molt ben conservada físicament, malgrat els seus vuitanta-dos anys. A ella se li va dedicar uns cicle compost per un parell d'obres mestres —*The Most Dangerous Game* (1932) d'Ernest B. Schoedsack i Irving Pichel, i òbviament, *King Kong* (1933), de Merian C. Cooper i Ernest B. Schoedsack—, i la recuperació de dues troballes dirigides per l'artesà Michael Curtiz —*Doctor X* (1932) i *The Mystery of the Wax Museum* (1933).

Malgrat les mancances de l'edició d'aquest any, hi ha un element que, afortunadament, no ha estat suprimit: les pel·lícules. La selecció de llargs-metratges ha estat —i això no és cap novetat— força irregular, i ha confirmat que hi ha directors que confonen una pel·lícula de por amb una pel·lícula horrorosa. Efectivament, aquest any no hi ha hagut cap pel·lícula que despertés les passions que, en anteriors edicions, van aixecar films com *La mosca* o *Blue Velvet*.

A part d'això, constatar la presència en la selecció oficial de pel·lícules

'La luna negra', d'Imanol Uribe, destinat per a la sèrie de televisió 'Sabbath'.

que només encaixen en el gènere fantàstic amb molta imaginació, precisament el que falta a gran part dels films. El fet d'obrir i tancar el Festival amb *Chances are* i *Field of Dreams* respectivament, dona una idea dels aires descafeïnats que han presidit la mostra. *Chances are*, dirigida com *Dirty Dancing*, per Emile Ardolino, és una tova i previsible comèdia celestial que no es desprèn en cap moment d'una sensació de *déjà vu*.

Les seccions competitiva i informativa han presentat altres pel·lícules com *Die toten fische*, història presumptament kafkiana basada en un relat de Boris Vian que, malgrat la seva curta durada, va aconseguir anestesiar el personal que va resistir fins al final. L'última pel·lícula de Peter Greenaway, *The Cook, the Thief, his Wife and her lover*, presenta les fascinants imatges habituals en el seu director al servei d'un argument més lineal i assequible que el d'anteriors treballs seus. El tema de les fantasies infantils és tractat amb sensibilitat i dignitat en l'escoceca *Venus Peter* i amb igual sensibilitat però més crueltat a l'australiana *Celia*.

El productor de *Re-Animator*, Brian Yuzna, va presentar *Society*, on insisteix en la línia de sèrie B que caracte-

ritza les seves produccions. *Rampage*, dirigida per William Friedkin —el mateix d'*El exorcista*— és una ensopida pel·lícula de judici amb aire de telefilm, que intenta ser un treball de tesi sobre la pena de mort. Bona acollida va tenir el film d'Imanol Uribe, *La luna negra*, destinat a una sèrie per a TVE, *Sabbath*. No obstant, es ressent d'algunes males interpretacions i d'uns diàlegs artificiosos. La representació catalana, per la seva part, va consistir en *La banyera*, on Jesús Garay insisteix en la línia obsessiva i hipnòtica de *Més enllà de la passió*, i que, en definitiva, va resultar ser una de les propostes més personals del Festival.

És clar que, si algú preferia no arriscar-se a buscar entre les produccions més recents, sempre li quedava el recurs de les retrospectives «Màgic Nord» (composta per obres, algunes d'imprescindibles, d'autors com Dreyer o Bergman) o la dedicada al productor Alexander Korda, de la qual sobresortia l'encantadora *The Thief of Bagdad*. El que sí que ha quedat clar és que, ara mateix, hi ha poques pel·lícules fantàstiques que, en sortir de la sala, et facin exclamar: ¡fantàstic!

Xavier Roca